

KÉZFOGÁSOK

IVAN PANČIĆ

HALLOM AZ ALMÁBAN A ROTHADÁST

1.

hallgatom
a jobb oldali fogamban
szétfolyok

eső hull
és alkonyul

életem menekül
a berendezéstől

a képből
verebek röppennek

minden éget
a jobb oldali fogamban
a semmi nő

2.

sohasem eléggé száműzött
házam
örökölt
házam
világvégi
házam

benned az ősz tincs
nyáral
és minden gonosz tettem
és minden gondolatom
az otthontalanok
összekeveredtek
a viharban

majd akkor
ha megjelölt a halál
benned
a semmi látszik
rokonná váltál
akit megtúrnek...

3.

szemedből a város kandikál
a vállak során
szekér

a táj toroklatában
fekete nap...
testem belenőtt
a zöld kukoricásba
pupillámban
vonat kígyózik
és puska dördül

gondolatokba repülnek a fácánok
őz fut a félelem előtt
égtől nehezült lábak
a halál csöndesen esőzik
a szántáson

az égen
a világ szíve
dobog

4.

itt
úgy várják
az embert
mint a rokont
mint a vasútállomás
melynek vonatai
ismerik a világ városait
itt
várják
az embert

a megszokott élet kapuja
a hegyekbe
és a sírályok nagy vizeire
indul
emberek ülnek egymás mellett
és a tükrökhöz vezetnek

itt
az ember hallgatni tanul
meg járni
és látni
a meg nem születeket
hallani
a némaakat
sejteni
teste körvonalát

itt
tantárgyként
tanulmányozzák a tavaszt
és a lapály szeleit
itt
a fényévek
az izmok lankáin
pihennek

itt
a közös hallgatás
virágot fakaszt
itt
az ember a mosolyba
és a csend hullámaiba
nyújtózhat

itt
mindenkitől elvárják
hogy az ég előcsarnokában
kiállítást rendezzen
itt
az utak szeretik az utast
itt
úgy lehet
létezni
hogy az ember nem is tudja
itt
a szél
éjszakákat és álmokat
söpör

5.

az évekből tengermellék nő
és kilátás az inségre
a délután ölében forrongó bozót
a serpentinek kanyarában
a történelem gyorsuló moraja

gyermekkori emlék
támaszkodik a ciprusra
a nappal torkában fagyott láva
a levegő pórusai
illatban lebegnek
Chopin zongorájának muzsikája
a vágyban

kezem a tengert
és a ködszítalást tartja
a különböző születetlen
gyerekek sokasága
a holnapba les
a napból a nappal nagy szemébe
aranypor hull

balra
egy ember hajóvá válik
a másik
söprívé

az idők tengere
sétányt sirat

6.

add a kezed
halálom
hogy a szó vezessen
hogy a holnap el ne szökjön

itt ahol a folyók
melyek talán nincsenek
kezdődik a barátság
mitoszok fénylenek

add a kezed
halálom
hadd vadásszunk napokra
létezzünk tovább

hallom az almában a rothadást
hallom a versben a rothadást
és te itt vagy holnapra
és egészen közel
és egészen távol

hallom
a percek téged' zakatolnak
mind távolabb
az összes izmok

az izmokból madarak virágoznak
a bőrön
te a csontokban
a velőben
melyből a szülőket kitalálták
melyből falvak és városok nőttek
melyből barátok lettek
melyből remegés lett

melyből a dolgok
körvonala keletkezett
melyből az úr létesült

hallom az almában a rothadást
hallom a versben a rothadást
téged hallak testem határán...

MOLCER Mátyás fordítása